

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Jane Eyre

Adaptare de Mary Sebag-Montefiore

Ilustrații de Alan Marks

Consilier științific: Alison Kelly
Universitatea Roehampton

ibris

Design: Caroline Spatz

respect pentru oamenii

© USBORNE, *Jane Eyre*, 2012
Usborne Publishing Ltd.,
Usborne House, 83-85, Saffron Hill
Londra, Anglia

©Didactica Publishing House, 2018

Toate drepturile rezervate pentru versiunea în limba română.

Editor: Florentina Ion
Traducător: Cristiana Ion
Redactor: Luminița Volintiru
Corector: Lorina Chițan
DTP: Iuliana Constantinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SEBAG-MONTEFIORE, MARY

Jane Eyre / repovestită de Mary Sebag-Montefiore;
il. de Alan Marks; consilier șt.: Alison Kelly.... - București:

Didactica Publishing House, 2018

ISBN 978-606-683-726-2

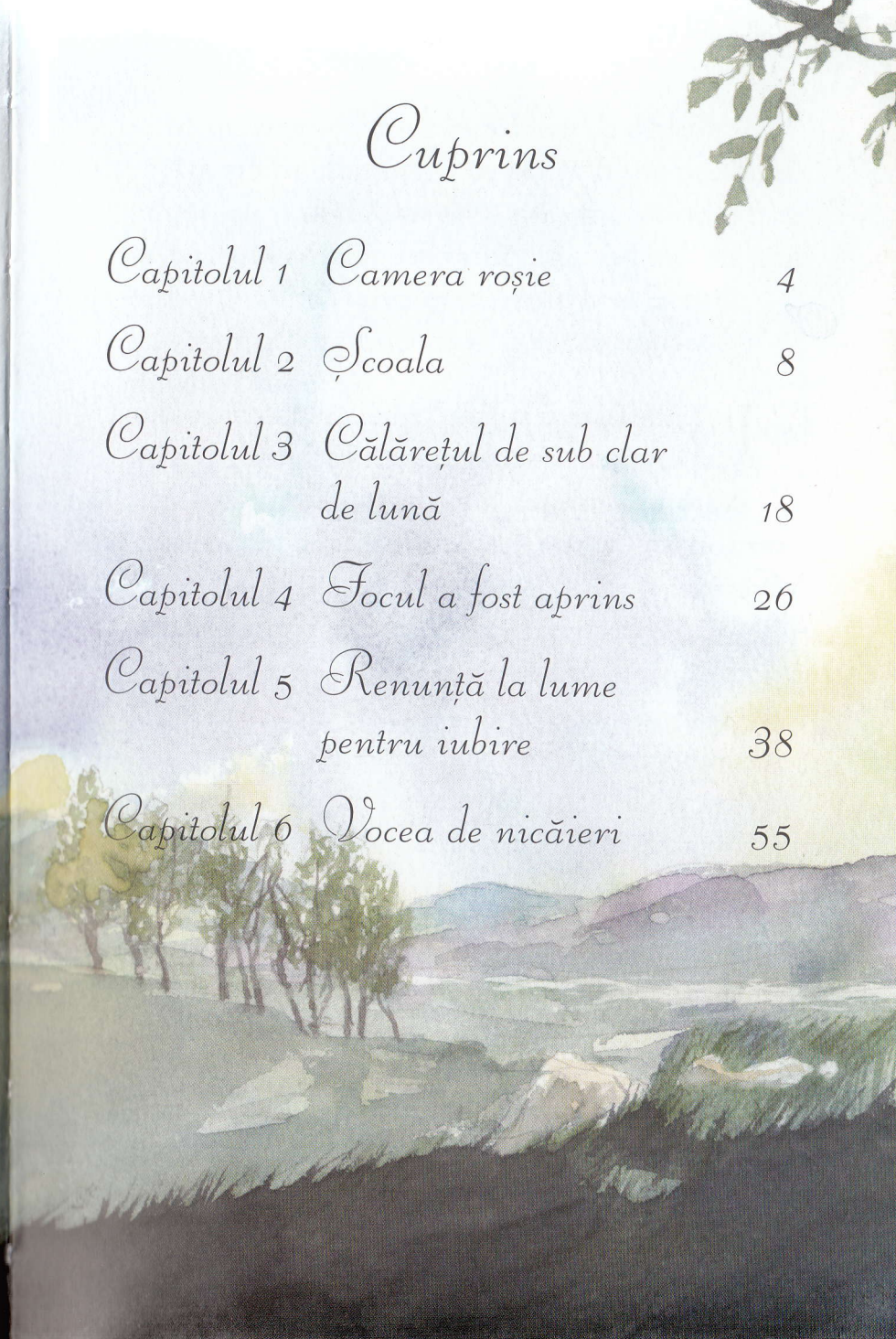
I. Marks, Alan (il.)

II. Kelly, Alison (ed.)

821.111

Cuprins

<i>Capitolul 1 Camera roșie</i>	4
<i>Capitolul 2 Școala</i>	8
<i>Capitolul 3 Călărețul de sub clar de lună</i>	18
<i>Capitolul 4 Focul a fost aprins</i>	26
<i>Capitolul 5 Renunță la lume pentru iubire</i>	38
<i>Capitolul 6 Vocea de nicăieri</i>	55

Capitolul 1

Camera roșie

– Unde oare o fi Jane? Aha... stă ascunsă după draperie, ca o lighioană sălbatică!!

Zvârlind perdeaua într-o parte, John Reed, verișorul meu, m-a descoperit așezată în pervazul ferestrei.

– E aici, a strigat apoi către surorile sale, Eliza și Georgiana. Ieși de acolo... ACUM! a strigat el, smulgându-mi cartea din mâinile încleștate – preaiubita mea carte *Istoria păsărilor*. Adoram să mă transpun în ea, imaginându-mi că mă aflu pe tărâmurile îndepărtate, care păreau atât de pustii, dar în același timp învăluite în mister...

M-am supus repede, de teama temperamentului violent al vărului meu.

– Asta este cartea MEA, nu a ta, a spus el batjocoritor, în timp ce eu tremuram, mică, în fața lui. Ție nu îți aparține NIMIC, orfano!

Apoi a azvârlit cartea spre fața mea.

M-am ferit – dar nu îndeajuns de repede.

Am simțit cum un fir de sânge mi se prelingea pe gât, iar o durere ascuțită mi-a transformat frica în furie. M-am năpustit asupra lui urlând, în timp ce pe obraji mi se scurgeau șiroaie de lacrimi.

– Ești un tiran nemilos, la fel ca împărații romani timpurii!

Nu știu ce am făcut cu mâinile; eram o fată firavă de zece ani, iar el, un băiat rotofei de paisprezece ani, dar l-am auzit scâncind ca un bebeluș.

Văzând agitația, mătușa Reed le-a ordonat servitorilor să mă prindă.

– Duceți-o în camera roșie și închideți-o acolo.

M-am împotrivit, luptându-mă tot drumul ca o pisică sălbatică, până m-au azvârlit înăuntru și au încuiat ușa.

În camera roșie nu se mai dormise de mult. Era izolată, deoarece a fost locul de tihnă al unchiului, până în ultimul ceas. El a fost cel din urmă care i-a trecut pragul, în coșciug.

Aici zăcea un pat masiv cu stâlpi groși; podeaua era acoperită cu un covor roșu; ferestrele erau întunecate și cu obloanele trase. Această odaie rece nu cunoscuse vreodată căldura unui șemineu.

Umilită și disperată, am încercat ușa... Era încuiată. Cum nu mai aveam ce altceva să fac, m-am așezat pe un taburet, gândindu-mă la soarta mea. De ce mă urau atât de tare?

Verișorii mei erau niște brute egoiste și răsfățate, dar erau adorați de mama lor. N-am putut niciodată să-i mulțumesc, nici pe ei, nici pe mătușa Reed.

„Obraznică, taciturnă, urâtă“... așa îmi spuneau. Iar eu...? Nici eu nu puteam să îi iubesc. Pentru că în acea casă eram un musafir nepoftit.

– Nu e drept! Nu e drept! mi-am spus cu inima plină de durere și mânie.

Trecuseră ore întregi. Am încercat să înfrunt întunericul cu mai mult curaj – până când am văzut un licăr de lumină. Acum, dacă mă gândesc, cred că trebuie să fi fost o rază de lumină de la vreun felinar îndepărtat, însă, în celula mea întunecată, am crezut că era un miraj de pe altă lume, poate stafia unchiului Reed. Un vuiet mi-a învăluit urechile. Am țipat.

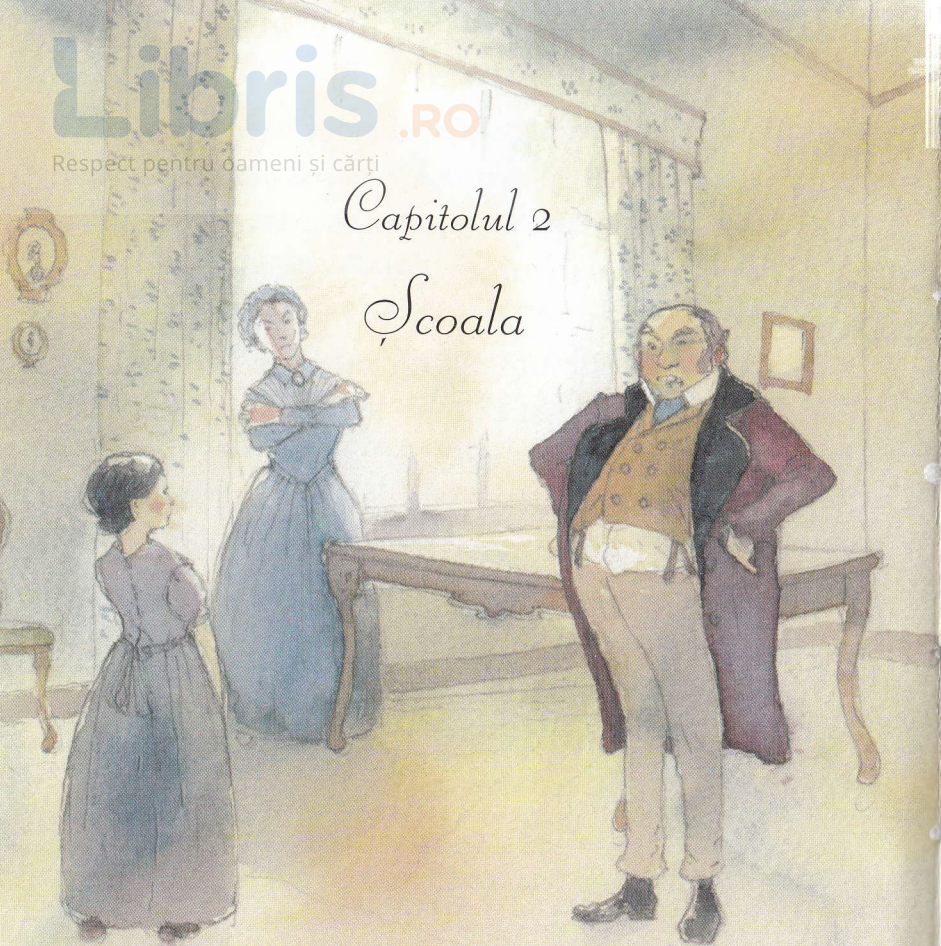
Mătușa Reed a deschis ușa, rochia sa fremătând năvalnic.

– Oh, mătușă, te implor... m-am agățat de mâinile ei. Pedepsește-mă în alt fel. Nu mai pot îndura să stau aici!

– Tăcere, Jane! M-a împins, a ieșit și a încuiat ușa la loc. Odată cu răsucirea cheii, m-am afundat într-o stare de inconștiență. Amintirea – agonia – acelei nopți nu m-a părăsit niciodată.

Capitolul 2

Scoala

O săptămână mai târziu, mătușa Reed m-a chemat în sufragerie. Acolo se afla un bărbat necunoscut care m-a țintuit cu privirea.

– Aceasta, domnule Brocklehurst, este Jane. Mama sa a fost sora răposatului meu soț. Nu are nicio legătură cu mine.

L-am privit cu atenție pe musafir. Ce dinți enormi avea! Nasul și gura erau și ele uriașe.

– Am auzit că ești obraznică, a trâmbițat el. Și vicleană. Spune-mi, cum poți evita iadul, unde toți copiii obraznici petrec etern în flăcări?

– Să fiu sănătoasă și să nu mor.

– Grav, într-adevăr! Un copil bun ar fi spus „Comportându-mă adecvat“. Da, doamnă Reed, poate deveni elevă la școala mea. Acolo va învăța smerenia.

Apoi a plecat, lăsându-mă cu mătușa Reed.

– Treci înapoi sus, a spus ea, fără măcar să mă privească.

Dar n-am plecat, trebuia să mă apăr.

– Nu sunt vicleană, am început eu. Crezi că nu am sentimente, că mă descurc fără pic de afecțiune sau blândețe, dar nu pot trăi așa. În inima dumitale nu există milă. Lumea crede că ești o femeie bună, blândă, dar voi spune tuturor din această școală că ești vicleană și înșelătoare...

A fost prima mea victorie. Mătușa Reed a părăsit camera fără să rostească un cuvânt.

Am plecat singură pe drumul către școală, calul și căruța ducându-mă la cincizeci de mile depărtare de casă. La sosire, am fost cazată într-o cameră întunecată, neîncălzită, luminată de două lumânări. Acolo se aflau mai multe rânduri de fete așezate pe bănci. Purtau veșminte maronii subțiri din bumbac, cu șorțulețe subțiri, și aveau părul prins într-o coadă strânsă la spate. S-a adus cina: apă murdară și o budincă de ovăz tăiată în felii.

Prea obosită ca să mă gândesc, am fost trimisă într-un dormitor comun, rece, cu rânduri lungi de paturi. Am adormit repede, fiind prea ostenită să mă tem de locul necunoscut.

Ne-a trezit clinchetul unui clopoțel. Tremurând de frig, ne-am ridicat pentru baia de dimineață, dar apa din ligheanul aflat în centrul camerei era înghețată.

A urmat o oră și jumătate de rugăciuni, iar apoi... atât de bine-venitul mic dejun. Lihnită, am luat prima înghițitură, apoi am pus lingura jos, revoltată. Terci ars! Am privit cum fiecare fată încerca, apoi renunța să mai înghită vreo îmbucătură. Micul dejun luase sfârșit și niciuna dintre ele nu mâncase.

După primele trei ore de curs, istorie, aritmetică și geografie, tremuram de frig și de foame, ca toate fetele de altfel. Una dintre ele era permanent muștrată de profesoară, domnișoara Scatcherd.

– Helen Burns, stai dreaptă. Helen Burns, ai unghiile murdare, cumva nu te-ai spălat de dimineață?

– De ce nu se apără? De ce nu îi explică? Nu a putut să se spele pentru că nu am avut apă caldă!, m-am mirat.

– Adu-mi nuiua, copilă murdară.

Domnișoara Scatcherd a bătut-o peste ceafă cu lovituri iuți și grele. Însă în ochii lui Helen nu era nici urmă de lacrimi.